

Nr. 3.

An. VII.
1883.

Gherl'a

1/13

Febr.

FEMEIIU FAMILIARU

Apare in 1/13 si 15/27 a luni. — Pretiulu pre unu anu e 4 fl., 1/2 anu 2 fl.
pentru Romani'a pre anu 10 franci — lei noi.

FEMEIA SI INFLUINTIA EI.

Discutiune rostita de doior'a Emili'a Lungu in adunarea de lectura a rom.
din Temisiora, in ziua de anulu nou.

„Vrei se cunosci starea unui popor,
intreba ce gradu de cultura
au femeile lui.“

Rousseau.

Aplicandu aceste cuvinte la poporul nostru mai ca trebuie se plecamu ochii, caci afara de strigatele: „dati-ne femei culte!“ numai pucini s'au interesatu de educatiunea femeiei romane, incercandu a o redica si pe ea la nivoulu celoru-alalte femei din patria. — Pentru ea nu a prisositu atat'a ingrigire, ca se i-se dea credintia, ca este ceva si ca pricepe ce este ea. Si ore de ce? — Se nu fia ea vrednica de atat'a interesu, si capabila a colucra pentru binele ei, a familiei si a natiunii. din care face si ea o jumatate?

Respunda aicea cei competenti, er' noi se intrebamu: ce e femeia?

„Femeia e unu angeru“ — dicu unii; altii sustienu ca „e unu demonu.“ — „E binele casei!“ eschiama cei mai trecuti de necesuri. „E ruin'a pungei“ — striga aceia cari acumu incepu a-si tocmi casa si mesa. — Asia, nu pucini o numera intre domni si stapeni, pana-ce altii o dejosescu ca e sclava, motivandu-si afirmatiunea cu urmatoarea istoriora glumetia:

Fiindu Adamu in raiu unde dilele erau d'albe si prandiurile bogate, 'si facu obiceiulu: indata dupa mesa a esi la preumblare cu ciubuculu aprinsu. Para societate cum era, nu-e mirare, ca adesea 'lu

napadea caseulu pe carari recoroasa. Si fiindu ca elu nu era omulu care se despretiunesca odichn'a, se punea pre erba spre a trage unu puiu de somnu.

Ascunsu in o tufa privia Ddieu cu placere vesel'a lui facia, ce pareo desmierdata de nisce visuri fericite, cari se curmahu numai candu pornia sorele a scapat'a. — Se tredia Adamu atunci dar nu in voi'a de mai 'nainte, ci posomoritu si cu fruntea in cretiuri.

Si ore de ce?

— Pentru-ca totu-de-una 'si gasia ciubuculu stinsu.

Ast'a drepta superare a lui, puse pe Ddieu in ganduri: cum se mai creeze o fiintia, care se stea la porunca, avendu ori candu focu in vetra?

Astfelu se crea femeia!

— Definarea: angeru ori demonu, stapena au sclava, suntu esagerari, pe cari le sterge abatele Fleurix dicundu: „femeia e unic'a fiintia a carei influintia se respandesce prin intrég'a vietia a fiesce-carui omu!“

Antai'a femeia e mam'a!

Elu plange, — sermanulu copilu mititelu, — si nime nu-lu pricepe. — O mana i-i vine in ajutoriu — inse instinctu-i a gacitu ca este straina, elu plange mai durerosu.

Cine ar' poté iudestali mut'a lui cerere, a-sterge lacrimel, si a-lu conduce la odichna? Cine ar' poté fi dile si nopti intregi langa elu, totu cu

dragoste si perseverantia nesecata? Abuna-sémanumai mam'a!

— Pe ea o cunósce mai in graba; dupa glasulu ei 'si întórce capulu — si candu s'a apropiatu, elu adórme cu ochii tiéntiti spre ea!

Fiindu traiulu loru strinsu incopeciatu la olalta, întielegerea reciproca sporesce fórte.

Candu se forméza cercuri culturale pre langa elu, atunci grigiesce mam'a, cá iubirea se influentieze din tóte directiunile. Iubirea tatalui transfigura pe a mamei, intemeiandu iubirea parintiésca in care germina iubirea lui Ddieu si a omenimei.

Prin vorbire intra copilulu in comunicare cu societatea. Accentele limbei materne, resuna prin cantecele in care adórme elu fericitu. — Priviri si gesturi au talmacitu sensulu loru inainte de-a scí elu vorbí. Dupa mii de incercari abia isbutesce a întrebuintia organele vorbirei. Si cine i-a ajutat in tóte acestea?

— Mam'a!

Rabdurós'a ei dragoste 'lu conduce prin labirintulu primiloru trei ani, despre care dice Jean Paul: „In ei invétia copilulu mai multu cá in trei ani la universitate, cá-ci invétia gramatic'a, lecsiconulu limbei materne, si cu ele unu insemnatu numeru de cunoscantie si intuitiuni.“

O femeia întielépta scie, cá copii audu numai ce vedu, întielegu numai ce sémntu. — de ace'a calcându-si patimele 'si va nobilá sémntiurile spre a desvoltá in copilu virtutea si religi'a.

Factorii cardinali ai femeiei suntu iubirea si perseveranti'a. Ce sémena ea nime nu desradecinéza, cá-ci fiindu copilulu copi'a fidela a ei, 'si insusiesce atatu ce e bunu in ea, cátu si ce e reu.

Éta dar ce e femeia antaiu! E modelulu dupa care se forméza generatiuni si popóre. Ce da ea, altulu nu mai póte luá. Ea da directiunea viitoriului, si impriméza caracterulu care merge cu noi pana la mormentu

Ce nu póte nime in lume, póte o singura mama!

Neimpacatul Coriolanu ce ardea de isband'a: a nimici Rom'a — e invinsu candu Veturi'a mam'a lui „gelesce cá a nascutu unu dusmanu patriei.“

Óstea lui Stefanu e sdrobita — elu insusi ranitu abia ajunse la pórt'a castelului seu. Mam'a s'a nu-lu lasa se între, ei imbarbatandu-lu se încépa resboiulu, face din elu unu erou.

O frumósá caracteristica da Razvanu, unu simplu fiu alu poporului, despre mam'a pre care chiaru mórtea nu o póte sterge din datinele si actiunile nóstre.

Vorbindu despre ea, esclama:

„Smaranda.... Smaranda.... chemá pe draguti'a mama
„Morit'au ... ba nu! traiesce, traiesce in cugetulu meu,
„Si va traí, traí cu mine, pana voiú traí si eu!“

Si candu o limba veninósá vrú a pètá memori'a repausatei, elu erupse cu turbare:

„Mei, taci! n'atinge tierin'a mamei....“

„Ca-ci simtiescu cum intra 'n mine 70 de nabadei!“

— Si candu totu acestu Razvanu e invinuitu cu furtulu unui galbeuu, elu nu scie invocá cevasi mai santu, cá amentirea ei — pentru-cá nu a cunoscutu o alta fiintia care se-i fia lamuritu mai petrundietoriu pecatulu. — Voinicu cá trei, elu nu 'si face dreptate cu pumnulu, ci sioptesce c'unu apelu doiosu:

„Mam'a! bun'a maiculitia in mormentu ar tresari,

„Sciindu ca 'n peptulu meu se misca pecatulu d'a telhari.“

Daca antai'a femeia e mam'a, a dóu'a soci'a — intervalele dintre ele adese se umplu de calduri pasagere!

Multi recunosc influinti'a sociiei, dar' si mai multi sustiénu cá ea nu invétia pe nime, de ace'a nici cá are lipsa de carte si cultura, ci de orend'a casei si a copiiloru.

Se póte cá au dreptu! dar' óre de ce chiar' acesti barbati, éri juni ageri si zelosi — adi suntu coplesiti si mahniti? — Cine se fiá schimbatu vigorósele loru planuri, sumetiele aventuri a aspiratiuniloru loru?

Ei sciu, cá omulu traiesce numai cátu este activu, ér' cine sta tráadavu in cerculu seu, nedându-si concursulu la progresulu generalu — acel'a o unu membru mortu in corpulu pulsivu a societatii.

Cá barbati, ei lupta contra amortírei. — Insuffetându-se de noue planuri maretie, ei si-ar deschide anim'a, spre a spune cuiv'a entusiastele cugete ce-lu ocupa.

Si pe cine are mai aprópe, pe cine întelnesce mai cu graba, au nu pe soci'a s'a? Cine altulu ar' avé mai multu dreptu a se impartasi de veselie ori superarea lui? Au nu soci'a?!

Inse déca ea nu are întielegere pentru idealele lui — déca ochiulu i-i remane rece, vorb'a indiferinta, nu se descuragiéza elu mai multu, cá fiindu combatutu de-o multíme de barbati?

Discordatu, cu pustíu amaru in peptu, incepe a-si uitá mándria si ambiúnea, sciintie si esperintie.

Cine e dara caus'a?

— Fara indoiéla femeia. Femeia ce afara de casa si rendulu gurei, alt'a nu mai cunósce.

De totu altcum ne incaldiesce icón'a unei socii — nu „procopsite“ cum dice poporulu, ci instruata in atátu, cátu se pricepa ideile barbatului, sfatuindu-se între sine, despre totu ce atinge interesulu propriu séu comunu.

— „Sub influinti'a t'a, repeta barbatulu multiemitu, 'mi sémntu facultatile crescúndu, ér instinctele rele disparendu.“

„Dile frumóse suntu in traiulu conjugalu — dar' suntu si triste, infortunate, care apésa si pe celu mai voinicosu....

Ursit'a dispune adese, cá necasurile se lovésca dupa olalta, intogmai cá fulgerulu. — Isbitu de nenorocirile ingramadite, barbatulu siovaesce in desnadejdea cea mai cumplita.

Atunci se apropia soci'a credintiósá ce a juratu a-i fi nedespartíta in bine si reu. — Vorb'a ei mangaiósá si nadejdea in Ddieu, redica de nou pe celu infortunatu, — ér esemplulu ei de abnegare i-i da taria a luptá contr'a restristeloru — cá-ci a luptá este a traí.

Éta dara poterea femeii estinsa prin tóte fa-sale si actiunile vietii!

Insusi satiriculu Saphir, o recunosce in strofele:

„Ein jedes Frauenherz in seinem kleinen Reiche,
Schliesst vieler Glück und Unglück ein!“

Despre femeile nóstre a scrisu Bolintineanu: „Este o santinela la romani, care in totu-dé-un'a a statu pazitoriu la vétr'a stramosiésca. Déca acestu poporu va avé odata o limba cultivata, o literatura, o istoria, in sfersítu: unu nume gelosu — elu va detóri acésta numai angerului veghiatoriu: femeiei romane!

Acésta onore e inclinata femeiei din catrintia si opregu, si nici decum dameloru din salóné, cari dandu ocarei totu ce e néosiu românescu obosescu cu anii spre a maimutiá cultura, moda si fantasii straine. — In ele adese numai numele e romanu; educatiunea si obiceiulu li e strainu. Spiritulu loru inaltu, nici din mila nu cobóra la poporulu din a carui sinu au esitu. Limb'a romana desí e armoniósá, nu e limb'a conversarei loru. — De acésta necalificabila fapta, s'a exprimat u laureatul nostru A. Muresianu astfeliu:

„Audu vorbindu de limba, se dice: suna bine,
„Merita se concerte cu limbele surori;
„Dar vedu ca e rusine, a conversá 'n o limba
„————— Ce-i scrisa pentru servitori!“

Deci, Dómnelu si Domniloru! Dvóstra cá parinti, frati ori prieteni, neuitandu cá femeia are asiá poternica influintia, dati fetele cá pre langa orend'a casei se invetie si carte — dar nu straina — ei antaiu carte romanésca cátu de multa, cáci numai asiá voru folosi natiunei, ajungúndu a fi ace'a ce cu mandrie trebue se fimu: romani cu limba si sufletu!!!

Dureri...

Dureri mici — cá norulu sbóra,
Noru de venturi alungatu;
Si'n sburdarea loru usióra
Lasa senu nevatematul...

Dureri mari — facu tuf'a lata
Cá spini rei pe vai pustii;
Numai sap'a si lopat'a
Le sterpesce pe vécii!

T. V. PACATIANU.

Viteazulu Codru.

— Amintire din Letrani. —

(Premiata cu 50 franci.)

I.

Codru 'ncalecandu-si murgulu la bataie a plecatu
Cá-ci tiér'a-i amenintata de dusimanulu ne-mpacatu,
Dupa elu cu lacrimi plânge Mariór'a drag'a lui;
Si cu gândulu pre-alui urma se totu duce dorului.

O! viteazulu n'are 'n lume anima si ochi de-a plânge,
Tier'a-lu chiama 'n dile grele se-i dé viétia cu-alui sânge
Inaintea lui nu este nemicu mai scumpu si mai sântu
Decátu tiér'a ce i-e sfânta, decâtu sfântulu ei pamentu.

Cu dorere 'si saruta mândr'a, sufletu de voinica,
Nu scí de-a mai stringe dulce senu-i dalbu de mândrulica...
O iubescu fora margini, cá si arm'a dela bratiu,
Cá si murgulu de sub sene: scumpi tovarasi si fertati, —
Dar' la vocea tieréi sale uita si de-ursit'a lui,
Uita chiar' pre Mariór'a si se duce dorului.

Totu asia in vremi beitrâne de nevoi si nenorocu,
Cându barbarii pradáu tiér'a, pustiindu prin feru si focu,
Stramosii scieau se-si uite viétia si-ursit'a loru
Si se móra vitejesce, bravi in campulu de onoru.

O! dar' adi tempuri maretie, pentru-ce ne-ati parasitu
Si-ati lasatu in urm'a vóstra unu poporu desmoscentiu?
Conscientia nationala dorme somnulu celu de-aposi,
Si o di de umilire nasce-unu seculu de nevoi!

Dí de di ne gramadesce sórtea chinuri si doreri
Si din drepturile sfinte pierdemu adi ce-amu avutu ieri,
Inca-una ceasu de umilintia si sumentu pre veci pierduti,
Intru-atátu se fi-apusé stramosiescile vértuti?

II.

Prin cea lunca tainuita trece voiniculu cântându,
Ér' in urm'a lui se-aude o copila suspinându;
Si voiniculu se-adéncesce prin desimea codrului
Si prin ziua si prin nópte se totu duce dorului;
Si departe 'ntre hotare susu pre vérvulu unei stânci
Se opresce, si-si arunca ochii 'n valé adénci...

Si cá vede mare vede — unu noru negru ce venia
Si spre tiér'a lui iubita cá-unu potopu se-apropia,
Sangele i-se-aprinde 'n vine, ochii i-se-aprinde de focu:
— „Éta diu'a t'a din urma, tiéra fora de norocu
Vinu paganii se robésca érași dulcii tei copii,
Si se lase numai gielea pre frumósele-ti câmpii;
O! dar nu, ei nu voru trece de aice nici unu pasiu —
Unu románu nu scí se fia, nu póte se fia lasiu!
Numai preste unu corpu rece, preste-unu busduganu sfarmatu
Va poté se tréca astadi, norulu — dusimanulu spurcatu.“ —
Ast'feliu dice Codru 'n sene rotindu amenintatoriu
Si facându se stralucésca busduganu-i fratioru.

Si dicându unu — „Dómné-ajuta!“ — cá unu fulgeru din 'naltíme
De pre stâncá se rapede, dá navala 'n dusimanime
— „Busduganu, násdravenu frate! — díce Codru 'n gândulu seu —
Mai ajutame odata la strimtóre si la greu,
Si te 'nvérte voinicesce si-unde i dá se se sémtiésca
Si pustiulu si perirea impregiuru-ti se laticésca;
Cá románulu pre-a s'a facia n'a portatu invéci rusíne
Si nu parasescu lupt'a pân' mai are sange 'n vine,
Si románu m'a nascutu mam'a — ori invingu dara ori moru,
Viu inse si cu rusine nu lasu câmpulu de onoru.“
Díce — si rotindu selbatecu busduganu-i farmecatú
Mórtea se laticescu 'ngiuru-i, cátu ai ochi de aruncatu....

Cátu zarésca ochii in codru: unu macelu ingrozitoriu.
Si pagáni ce 'n desperare chiama mórtea 'n ajutoriu;
Si voiniculu cá-unu násdravenu pana 'n brân muiatu in sange
Mii de capete sdobesce si viétia 'n ele-o stinge,
Incátu étá-lu numai singuru singurelu printre morminte
Fóra pace, fóra stare se totu duce inainte,
Mai cercându se intalnésca dusimani cá se deie pieptu,
Mai voiendu cá se resbune inca-a tieréi sale dreptu!

III.

Inse éta mare éta! cá departe 'n resaritu
Lupta ne mai pomenita fóra veste a zaritu —
Cinci pagáni se prindu la trânta, se isbescu si se framéntu,
Se lovescu cu iatagane, se rostogolu pre paméntu,
Si se lupta pân' la mórte, cá-ci celu ce-a fi 'nvingatoru
Va primí cá resplátire celu mai pretiosu odoru:

O copila cu-ochi de fulgeru, ce o in'âlnira 'n drumu
Si legata că o sclava stă 'n puterea loru acum —
Si pagânii fie-care doriă că se fia-alui....

Ea suspina si cu gândulu se totu duce dorului....
— „Dare-ar' Domnedieu o ploia de puciōsa si de focu
Si se se-aprinda pamântulu, si se ardu aici pre locu,
Se nu fiu cu spre rusine tieiei si neamului meu!“ —
Astfelu plânge copilit'a, si-si dice in gândulu seu....
Si mai dice ea-apoi era: — „unde esci de nu mai vii
Dragulu meu! ori dōr' pagânii te-au mutatu dintre cei vii?!
Ce, tu mortu? si eu in vie'ia, sclava si legata 'n lantiu,
De ce nu-mi potu luă viet'i'a singura cu alu meu bratiu?!
O! dar nu, inca odata se te vedu invingatoriu
Se te stringu la senu iubite! si-apoi vesela se moriu!“

Si paganii se totu lupta că demoni, că urgia grea
Cându de-odata unulu se opresce: — „se decida lupt'a ea....
Pre care ne va alege si care-i va fi mai dragu
A acelu'a se fia!“ — dice, si toti se retragu;
Si se ducă că se-o intrebe.... „Spune pre care ne vrēi
Romăncutia cu-ochi de fulgeru!“ — dice unulu dintre ei?
— „Eu? ah, demonu fōra lege! se va-junga ursit'a grea
Unu strainu nu va-avē parte in veci de anim'a mea,
— O romănca mai bin' mōre implântându-si feru 'n senu
Decātu spre rusinea tieiei se iubiasca unu pagănu!“ —

Si paganii-nimiti cu totii vediēndu că nu isbutescu
Se apuca ēr' de lupta si selbatecu se trântescu....
Dina mare pâna 'n sēra tramitu urlete pre vēntu,
Se lovescu cu iatagane, se rostogolu pre pamēntu,
Cātu pamēntulu se 'ngrozescu tremurându din fundulu lui,
Si cu gândulu copilit'a se totu duce dorului....

IV.

Inse ēta mare ēta! că unu fulgeru sdrobitoriu,
Vine ajunge, se opresce viteazulu invingatoriu;
Si zarindu lānga celu arboru mândr'a lui legata 'n lantiu
Sāngele i-se aprinde 'n vine: — „Alelei pagāni spurcati!
Mi-ati furatu fōra rusine mândr'a, că si nescē hoti
Cum voiu curat'i de dile, si voiu dā la căni pre toti!“ —
Si dieindu 'si invērtescē busduga ni fra'ioru
Si cu-o lovitura sting' dile si viet'i'a loru;
Si-apoi sbōra si-si deslēgă mândr'a, sufletu de voinica,
Si la senu cu dragu o stringe si pre murgu-i o redica.

* * *

Stelele strălucescu dulce, rinlu sierpuescu linu
Murgulu sbōra si viteazulu stringe dragu mândr'a-i la senu,
— Tier'a cu cununi de lauru dragu suride-in calea lui —
Si-si saruta mândr'a dulce, si se duce dorului.

V. E. Muntensescu

Din departare.

Angeraciu din departare
Si-asiu tramite-o sarutace
Si-asiu tramite, — dar' prin cine?
Nu me potu increde 'n nima.

Din zeficu ti-o-asiu tramite
Ca-i cu acipi omite,
Dar' elu sbōra printre flori
Demind'i'a pana 'n diori,
Si me temu c'a romanca
La vre-o mandra floricea.

Si-asiu tramite-o selisidca
Din o pasere uicita,
Dar' ea sbōra prin livodi,
Printre pomi cu ramuci vecdi,
Dociulu ei o va 'ntelni
Si me temu ca c'a opti!

Deci mai bine me ratienn
Si-mi innecu dorerea 'n sinu
Dan' aduce Domnedieu
C'a care-o doroccu eu:
Se te stringu la sinulu meu!

JON TRIPA.

CARACTERE.

— Schitia. —

Norii se subtiara, durduitulu incetase — ēr' plo-
iti'a recor'i fōrte placutu atmosfer'a.

Pe sub ceriulu inca posomeritu coboriă nōptea,
prin ea se aventă aburulu locomotivei si se audiă mo-
notōn'a invertire a rōtelorū.

O parechia de ōmeni adormise in unu cupeu, o
alta parechia vechiă esirea lunei, ce abiă cu o parte
scapase din intunecime.

Ea eră la ferestr'a din drēpt'a, elu la cea din stēn-
g'a. Ea cu capulu radimatu pe mâna, elu stāndu con-
templativu cu manile crucisiate pre peptu.

Ambii erāu tineri, si caletoriāu la olalta aprōpe
de-o dī, dar' far' a rostī macaru unu singuru cuvēntu.
Caus'a aceste'i'a se află in sfiirea ei, si in falniculu lui
naturelu, ce nu se supuneā acelor'a cari nu cereāu cu-
noscint'i'a s'a....

Siuerarea locomotivei signalisă apropierea unei
statiuni.

Clopotielele larmuiāu, lumini vaccilāu prin edifi-
ciulu garei, si p in casele miculu satu invecinatu, pro-
ducūdu ōre-care inviosiare pe intregulu trenu — afara
de cupeulu unde Morfeu odichniā pre cei betrani, ēr'
celoru teneri dā largulu gândrilorū ce-i ocupă.

Numai cāteva minute tierū inviosiare, pornirea
inlocuī tacerea de mai inainte.

Intr'aceste ceriulu se inseninase cu totulu. Prin-
tre stele aparū lun'a plina, poleindu vechiulu pamēntu
cu feerii argintiōse. — Munti si dealuri, paduri si holde
se perondāu că scenele unulu visu.

Tenerulu caletoriu cuprindiēdu-le cu spiritulu
seu, si scōse diuarindu ficsandu fugacele inspiratiuni, că
note a lirei s'ale....

Eră poetu!

Absorbitu in sublimele idealitati nu observă scu-
larea junei femeii, ce 'si impreunase degetele in faci'a
maretiului altaru a naturei, care desceptă in sufletulu ei
in miscari sante.

Ea nu eră poeta!

Unu oftatu usioru 'lu intōrse — pe obrazii ei pa-
lidi se scurgeāu dōue lacrimi mari si tacute.

„Ce ai?“ intrebă elu, uitandu rezervat'a tienuta
de pana aci.

Pacinică 'si atintī ea privirea, asigurându-lu că
numai icōn'a serei o emotionase ast'felu.

Le dīse asiā mōle, cu glasu atātu de nemaestritu in
cātu ademeni cerbici'a firei s'ale. Prinsu de ōre-care in-
teresu se presentă in deplina forma, apoi luandu locu in
prēm'a ei, infiră o conversare pe cātu potū in acelu
tonu sioptitoriu ce nu conturba linisceea altor'a.

Curtuas'i'a lui puse improvisatele sire sub ochii ei.

Le pestrecū linscita, fara afectu ori false escla-
mari. Inapoiēdu-le rostī cuvinte de sēntiementu, dar'
cu o judecata asiā seriōsa, cum adeca sustiēnu multi,
că nu siede bine femeiei.

Si lui displacū ast'a, de si in sine recunosceā că
trecuse multu tempu de cāndu nu petrecū atātu de so-
lidu că lānga asta fiantia ce din trei eră fic'a cea mai
mare a unui invetiatoriu, nesciutu in lumea titlurilor.

Magda se numiā ea — Magd'a Timisianu. Cres-
cuse casnicu, in unu cercu lipsitu de bunuri pamen-
tesci, inse bogatu de fericiri nepatate. Parintele 'si im-
partī sci'n'iele cu ea, de voltandu-i gusturi straine verst-
niceloru ei — In cultulu loru, sufletulu i remase cru-

tiatu de multe. . . . pana si de acele emotiuni, pe cari fetele iau adese dreptu amoru.

Antaiulu amaru alu aniloru traiti fũ despartirea de acum — despartire neincungiurata la faptuirea aspiratiuniloru puse cá programu a vietiei. — Se angageáse cá educátore in o familia fórtie cinstita.

Intemplantu vrũ cá tiént'a ei se fia totu acelu orasiu, unde companionulu de caletoria isi avea postulu si domiciliulu seu. — Prospectulu a nu fi de totu straina, inseninã trasurile ei mai multu caracteristice cá frumóse.

'Lu animã si pe elu nefaçarit'a sinceritate — deosebitu aflãndu ca intrég'a ei individualitate contrasta tutororu cunoscintieloru sale femeiesci.

Adeveratu! cárdulu loru nu erã nemarginitu, ci — nealesu.

Cá poetu se inchiná unui idealu cu virtuti angegelice! dar cá omu nu ocolia o fetișcana óchesia, cu busta durdulia, si gropitia in barbia. Idealulu seu jertfia sêntimentele cele mai nobile si curate — iar fiintieloru reale dá bõmbone si flori, ba le cantã in triolet, si bucurosu rapia nectarulu busaloru ciresie.

De fire nu erã cá fluturii, dar' se obicinuisie cu mod'a: a legã o relatieune aici, si-a rupe alt'a colo. Tóte numai din gluma ori iux, cá-ci poetulu nu intêlni inca intrupatulu seu idealu — femeia care prin sublimitatea mintii si-a sufletului, se i-lu proscérna in adorare necurmata.

Doua copilitie gingasie aveã Magd'a cá eleve. Instruarea loru o incepũ dupa unu anumitu planu, a carui pauze petreceãu mai desu in parculu orasiului.

Acolo o intêlni elu!

Cá unui prietenu intinse ea stâng'a, si elu o tienũ mai lungu de ce este usuatu. — Sub umbr'a teiloru sburdãu fetitiile, pe o banca 'si povestira ei tóte acele meruntiusiuri, ce numai o data ne incanta, pre cum numai o data ne incaldiescê sórele junetiei . .

De aci incolo intãlnirea loru se regulã prin instinctu.

Ori de unde elu zareã albastrulu ei vestmentu, pâna ce grabitulu palpitu prevestea ei apropierea lui. Elu o cautã indestulitu cá e acceptatu; ea 'lu acceptã iurumenita cá este cautata. — Ambii socoteãu pierduta diu'a in care nu se gaseãu.

Jaceã óre mai multu cá o simpatia momentana, in aste intrevederi scurte?

Asia trecũ o véra cu flori si sóre, cu poesia. . . . ilusii si chimere. — Ei nu schimbara frase cu intielesu duplu, nu attentioni magnetice ce silescu dóue mani a se tieneã strinsu un'a intr'alt'a.

Nici nu o puse elu in categori'a acelor cantate in trioleta, dar' nici ea nu uitã alu pretiuf cá pre interpretulu minuneloru dintre ceriu si pameantu, Domnedieu si omu!

Unu balu de tótna le dede ocaziune a petrece in undati de farmeculu jocului si a muziceii.

Tienut'a lui de astadata portã coloritulu unei fragedii nespuse. Intimpinandu-o cu acelu neastemperu ce díce: „te-am acceptatu“ i oferí braçulu conducũdu-o la locul ce i-lu rezervãse. Erã asiã de veselu si atentu, ea atãtu de deschisa si prietinósa, cum suntu numai cei ajunsi in ajunulu fericirei.

Music'a cantã cuprindiendu cu farmecu focusu aderentii ei. In valsulu fantasticu sborãu mandrele parechi cu schintei in ochi si vapaie pe obraji. Nici un'a inse nu idealisã placerea jocului, cá ea si elu. Ea nu odich-

neã in braciaie lui, ér' elu nu o tieneã cu ace'a barbatie, ce esclude delicatetia si curtuosia. Din candu in candu 'si aprofundã numai privirea in ochii ei luminosi, si atunci vrendu ai spune acelu misteriu santu. . . care limb'a nu póte se-lu esprime

Asemenea mominte se inscriu sufleteloru curate, cá in cuprinsulu fericirei mai inalte. — Si fericire inalta e, cá-ci tocmai pentru cá si-a ajunsu culmea, numai o clipa mai póte salașlui neinveninata de impresiunile esterne. . .

Se signalisã cadrilu, joculu in care cochetari'a 'si are largulu a escelã.

Colónele se alcatuira cá girlande de flori, prin verdéti'a de stejaru.

La drépt'a unui néosiu voinicu stã Magd'a, vis-avis erã elu cu siren'a societatii — o domnișóra a carei graçii robise intregulu cárdu a cavaleriloru. — O provocãse din gluma, ori deavolice inspirare, de-a tornã oleiu pe infocatii adoratori.

S'a cáitu in urma de asta gluma, cá-ci pe lângã iritarea produsa i parũ reu cá puse in prejma dóua fiintie asiã contraste. — Tienut'a pudicei Magde dispereã pe lângã cealalta, a carei vorba vivace si fasonu slobodu, rapia de-o potrivã inimi tinere si crieri betrani.

Ar' fi respunsu scurtu intrebariloru ei, de nu surideã asiã siagalnicu, si nu chicoteã atãtu de sirenicu prin melodi'a orchestrelui. — Fetiti'a adeca 'si avusé planulu mai de multu, i lipsi numai ocaziunea a se apropiã cu acele lipitióse maguliri, ce nu displacu nici barbatiloru mai seriosi.

Nici o mirare ca-lu incaldí frumós'a negrutia ce jaceã pasiunata pe braçulu seu. Magnetisatu de resulfulu ei grabitu, o tieneã la sine cá pre realisarea unui visu de multu vedutu.

In patimós'a-i imbatare nu observã mut'a ingrozire a Magdei. Erã óre jalusie, — jalusie séu o desamagire cumplita?!

Palida si siovainda se semtí sdrobita in ce pretiuiã mai multu. Nenorocirea gasi in elu sublim'a idealitate impreunata cu unu realismu asiã crasu — o abatũ din credinti'a ce o sustienũ falnicu de-asupr'a frivolitatiloru moderne.

Proptita de spatele scaunului se reculese din nemilós'a reactiune, remanendu rece cá o marmora. Cantu, musica si conversare strabateãu numai cá unu murmuru surdu in urechi'a ei. — Pierduse intielegerea loru, precumu pierduse fericirea avuta. . .

Numai nisce septemani trecura, tsi frundisiulu parcului ingalbinise, ér' pre aleele pusie indesiertu cautãi urmele verei, — cradulu tempu le respipse de multu.

Paseri nu ciripeãu, trecatori nu se vedeãu, numai pe o banca siedeã o grupa tacuta.

Erã Magd'a si copilele doióse de melancoli'a ei, ce-i slêise ageritatea a ghici pofteloru.

Nici candu nu-si dá-se séma de fericirea ce sêntise, nici cá analisãse bucuri'a sufletului. — Dar' acum in ceasuri ingãndurate, de sine se destainuiã, cá fericirea a fostu surora acelu amoru santu ce numai odata sêntimu — nutrĩndu-ne o viétia intréga din elu! . . .

Èrn'a veni, fulgi albi sborãu prin aeru, cadiẽndu topiti cá multe nadejdi omenesci.

Dusa de vârtegiulu dorului esiã Magd'a a-lu vedé — inca odata, a-lu vedé spre a se convinge de a uitatu-o, dupa-cum uitãse Góthe pe Frideric'a, adeca cu voi'a.

Dorint'a inse f-i remase nefaptuita, cà-ci simpathi'a ce le întelnta pasii — perise de multu.

Cu amarulu în sufletu surideá inca, si cetiá cu glasu-i sonoru jurnalulu ce aduceá inspiratiunile lui poetice — numai cantulu uitáse, uitáse cu totul.

Natur'a incepù a se impodobi cu radie de sóre, si cârligei de primavéra — candu dómn'a casei rogà pe Magd'a a esecutá cev'a la claviru.

Se inpotriveá de siguru, de nu erá dispositi'a ei asiá doiósa, atátu de visatóre cum este numai candu ne scimu singuri cu dorerea...

Pies'a ce nimeri fù „O dorintia“ de Matild'a Cugler, cu music'a lui Porumbescu.

Unu preludu intinsu se audf, apoi insusi cantulu plinu de intielegere si sêntiementu. — Emotiunea facù cá cantecu si cantarétia se tremure la cuvintele:

„Sciu cà mândr'a stea a dílei,
În eternu nu s'a plecá
Spre o mica floricea
Ce cresee sub radi'a s'a.

Dar' macaru lasami speranti'a
Si cu dens'a alu meu doru,
Chiar' de-ar' fi o nebunia
Lasa-me in ea se moru!

Unu obiectu picà sgomotosu pe clapele instrumentului.

„Ce e?“ intrebà dómn'a sculandu-se.

— Iertare! anelulu 'mi alunecá de pe degetu!

„D-sióra! odinióra nu-ti alunecá atátu de usioru!“ díse domn'a, uitandu-se spre mân'a stravedia ce jaceá pe póla. — Scii cà te-ai schimbatu fórté? — Póte aerulu inchisu e vin'a, fà îndata o preumblare in liberu, feti-tieloru inca va prínde bine.“

Magd'a se inclinà de asta iubitóre ingrigire, apoi esf pe corso unde concertá o capela militara.

Undularea multimei o distrase si pe ea, pâna ajunsse langa catedrala, unde fù oprita de trasurile unui convoiu nuptialu.

Fetitiile devenira curióse, si ea nu li se opuse.

Cinci minute audf laudandu-se graçia miresei, si statorniculu amoru a mirelui. — Apoi in cadrulu portalului esira domni si dame — între ei nóu'a parchia ce 'si juráse a fi nedespartita in bine si reu.

De asta data incungiurá velulu o adeverata fiintia frumósa — nu inse o mirésa conscia de seriositatea actului ce seversise.

Saltatóre se inchiná in tóte partile, urmata de tren'a vestimentului, ornata cu atlasu si mirtu.

In miscarile-i vivace, o rosa alba se rupsè din centrulu buchetului pomposu. — Suridiendu de acestu omagiu a intemplerii 'si puse, cá in triumfu, petiorulu pe biét'a flóre.

Asta crudíme silf pe Magd'a a se uitá in façi'a ei si-a mirelui.

Erá elu si siren'a societatii.

In demanétia urmatóre gasira pe Magd'a fàrà resufu. — Nime nu-i sciuse fericirea... nime superarea si nime martiriulu din urma.

Cu resignarea pe buse erá mai alba decâtu ros'a ce stringea in mâna...

Asiu incheiá icón'a caractereloru, de nu s'ar' fi implenitu vorb'a betraniloru: „nici o fapta fàrà respalata.“

Nu ani ci abiá nisce luni trecura si tienut'a tine-rei neveste 'lu convinse, cà ce nu creaza amorulu e fala

gola, ce nu zidesce elu stà pe nésipu, si ce nu sfintiesce elu remane pururea frivolu.

Cum a inaltiatu elu ei altariu, asiá a inaltiatu ea altui'a...

Parasitu de ea vietinesce acum de mai multi ani singuru, numai chemarei si lirei s'ale.

O carte bogata de poesii jace inaintea mea — e rodulu iubirei si-a suferintiei lui.

In ea frundiarecu aflandu ori unde, cà elu nenocitulu iubesce si acum pe ingrata femeia.

„Ce cauti? me intrebà intr'o dí, vediendu cà cercám cev'a.

— Optu... nóua... numerái eu.

„Ce numeri?“

— Câte poesii ai inchinatu „ei“ si câte Magdei.

Dupa o tacere grea respunse: „orbitu de unu diamantu falsu am uitatu atunci si acum margaritariulu simplu dar' adeveratu. — Magd'a a fostu o fiintia cu sufletu mai gingasiu cá profumulu de flóre... Suferintiele mele resbuna pre ale ei!“

Le rostí seriosu si fara agitare, dar' cu dóue lacrime de care nu se sfií, de si trecutu prin suferintie a invetiatu a fi ce'a ce numimu „caracteru barbatescu.“

EMILIA LUNGU.

„Ma...!“ si „a...!“

„Ma...!“ strigái tu in durere
Cu guriti'a arsa, fripta —
„Ma...!“ sagéta 'n dóue inimi
De odat' adéneu infipta.

„Ma...!“ strigá 'n durere mam'a,
Te stríngéa la peptu plangédu;
Er' tu o priviái cu jale
Capusiorulu intorcédu;

Si ér' „a...!“ geméi ducédu
Preste ochi-ti — dóue stele —
Vescedítele manutíe,
Vinetele degetiele;

Si privirea t'a milósa
Rataciá, se 'ntunecá,
Si speranti'a 'n dóue pepturi
Radi'a ultima 'si dedeá.

„Ma...!“ si „a...!“ pana la urma
Vorb'a t'a cu noi a fostu,
Pân' pe veci tí se inchise
Mandrii ochi, jalniculu rostu.

Ai lasatu atuncia tóte
Si cu slabele-ti manutíe
Ai luat u craciulitia
— Scumpulu nostru Leonutia! —

Si te-ai dusu, te-ai dusu se affi
Usiurare in pamentu,
Lang'unu sinu de mama rece
Tiern'a negrului mormentu.*)

C. Morariu.

*] Publicandu acésta poesióra inspirata de profund'a dore-re ce au patrunsu anim'a preaiubitului nostru frate si amicu si a gentilei s'ale consórta, prin pierderea preaiubitului loru copilu Leonu — oftamu repausu linu adormitului si consolare cerésca parentiloru indoiosiati.
Red.

Diverse.

Apelu in interesul culturii femeii romane. Subsemnatul comitetu 'si permite a apela din nou la on. publicu romanu pentru spriginirea „Reuniunii femeiloru romane din Sibiu“ intru realizarea scopului ei: de a infintia in Sibiu unu institutu de crescere pentru fete, impreunatu cu internatu si intocmitu asiá, cá elu se póta corespunde tuturor intereselor de educatiune ale familiiloru romane, din ori care parte a terei.

Pe cátu de grea este problem'a ce si-a propusu reuniunea nóstra, pe atátu de sântita si de urgenta este realizarea ei.

Activitatea reuniunii inse trebuie se tinda in prim'a linia la crearea fondului necesariu.

Innoimu deci prin acést'a apelulu nostru din Octobru 1881 cátra tóte femeile si cátra toti barbatii romani, carii póta in anim'a loru viulu interesu alu progresului romanescu; ceréndu-le concursulu la urmarirea scopului reuniunii nóstre de interesu generalu, si rogandu-i a contribui la crearea fondului reuniunii prin inscriere de membrii, cum si dupa impregiurari prin celelalte mediuloce indicate in §. 7 alu statutelor reuniunii de urmatoriulu cuprinsu:

§. 7. Fondulu reuniunii se forméza:

- a) din contribuirile membriloru reuniunii de tóte categoriele;
- b) din veniturile petreceriloru, concertelor, prelegeriloru, sortituriloru si expositiuniloru ce se voru arangia in favórea reuniunii;
- c) din ereditafle, legatele si donurile ce i se voru face;
- d) din colectele ce se voru intreprinde in favórea ei.

Statutele reuniunii si formulare de declaratiuni pentru inscriere de membrii, se gasescu pe la colectantii reuniunii din tienuturi, si la cerere se trimitu dela comitetu ori unde prin posta franco.

Contribuirile, precum si corespondentiele in afacerile reuniunii suntu a se adresá: „Comitetulu reuniunii femeiloru romane din Sibiu“ (N.-Szeben.)

Persónele, cari ar' binevoti a se insarciná cá colectanti ai reuniunii, suntu rogati a ne incunoscintia. Sibiu, 7 Februaru 1883. — Comitetulu reuniunii femeiloru romane din Sibiu. — Mari'a Cosma m. p. presiedinta. V. Romanu m. p. secretariu.

Apelulu acést'a nu are lipsa de nici unu comentariu cá-ci necesitatea unui institutu cá acef'a ce si-a propusu a redicá reuniunea femeiloru romane din Sibiu, este de multu adéncu sântita, si ar' fi de doritu relicarea de atari institute in tóte orasi ale caroru giuru este locuitu de romani. Din parte-ne deschidemu o lista de offerte pentru ajutarea Reuniunii femeiloru romane din Sibiu intru ajungerea nobilelui scopu ce si-au propusu, si rogamu pre toti cetitorii nostri se grabésca a contribui fie-care dupa potintia spre acestu scopu.

Unu Almanachu interesantu. Societatea „Romani'a Juna“ ni-a adresatu o lista de subscriptiune la almanachulu seu, in care díce: Desvoltarea pe terenu literariu este scopulu de capetenia, pe care societatea academica „Romani'a Juna“ de 13 ani de candu exista cu sirguinta 'lu urmaresce. Acést'a e idealulu, care o insufletiesce in mersulu seu pentru propasire, acést'a e tint'a spre care se indrépta. Urmandu pe acést'a cale am potutu dobéndi increderea onoratului publicu. Éta conditiile trebuintiose pentru o activitate, fia cátu de modesta, care inse uneori e productiva. Suntemu prea fericiti a Ve anuncia, cá „Romani'a Juna“ va edá unu „almanachu“, care va fi ilustratu cu Augustulu nume „Carmen Sylva“ si cu numele celor mai dis-

tinsi scriitori romani, ai societatii. Elu va cuprinde urmatórele scrieri nóua: Carmen Sylva „Vremea si Iubirea“ (Alegorie.) Alexandri V. „Ern'a vine“ si „Isvorulu“ (Hora din Mircești.) Aurelianus P. S. „Unu sfatu poporului romanu.“ Creanga I. „Anecdota.“ Eminescu M. „Lucaferulu“ (Poesia.) Gane N. „Ion Urdila“ (Novela.) Maiorescu T. „Despre progresulu adeverului in judecarea lucrariloru literarie.“ Negruzzi I. „Copii de pe natura.“ Nenitiescu I. „Blastemulu meu. Lui Amoru. Neintielegere. Mostenitorii mei.“ (Poesii.) Popescu I. (Sibiu) „Necesitatea studiului pedagogiei.“ Sbiera I. (Cernauti) „Conditiiunile necesarie pentru esistint'a, conservarea si prosperarea graiului nationalu.“ Slavici I. „O scrisóre din Itali'a, mai alesu despre S.-t'a Cecilia din Neapoli.“ Teclu N. „Insemnatatea Chimiei.“ Vulcanu I. „Iubirea“ (Poesia.) Xenopolu A. D. „Realismu si Idealismu.“

Insemnatatea acestu opu este usioru de recunoscutu. Pe o icóna mica elu va presentá o activitate a literaturii nóstre de acum. Contandu pe caldurosulu spriginu, cu care onoratulu publicu ne-a intimpinatu totu-de-a-un'a ne-am silitu a corespunde cátu mai multu detorintii nóstre. Apélamu dér' la fie-care romanu, cá-ci de rezultatulu intreprinderii e legata prosperarea Romaniei June. Almanachulu va aparé la inceputulu lui Martie st. n. avendu 15—17 coli de tipariu 8° mare. Pretiulu 2 fl.; pentru Romani'a 5 lei noi. — Venitulu curatu e destinatulu pentru sustinerea cabinetului de lectura si ajutorarea membriloru lipsiti de midilóce. Offerte marinimóse se voru cuitá in deosebi.

Recomendamu tuturoru Romaniloru cá se nu intardie a-si procurá acestu interesantu „Almanachu“, spriginindu ast'felu frumósele si nobilele nisuintie ale societatii „Romani'a Juna“ din Vien'a. — Se pote procurá si dela Redactiunea acestu diariu.

Incoronarea Tiarului tuturoru Rusiiloru este definitivu fiesata pentru lun'a lui Maiu 1883. Pregatirile pentru acést'a insemnata solemnitate se facu fara intrerumpere si suntu aprópe de sférsitu; croitorii suntu incarcati cu comande de noue uniforme si giuvaergii curtii lucréza cu activitate la confectionarea de decoratiuni a feliiuriteloru ordine, destinate a fi impartite cu ocaziunea incoronarii printre supusii crestini si mahomedani ai Tiarului. Tronulu duplu, care trebuie se servésca in timpul serbatoriloru incoronarii este esecutatulu la Mosc'va si la Petersburg, adeca acoperisiulu la Mosc'va si cele doue scaune la Petersburg. Desemnul a fostu datu de generalulu Pilimonoff in stilulu vechiu rusescu. Tronulu va fi facutu de stejaru negru. Trei drepte conduc la estrada, unde voru fi asiediate scaunele. Pe estrada se redica patru colóne inalte de trei metri si de unu diametru de treidieci centimetri, suportandu unu acoperisiu, pe care e asiediatu unu turnu octogonu; la cele patru coltiuri ale acoperisiului se redica patru turnuri mai mici. Aceste turnuri suntu legate intre dênsele prin cincidieci si siese de pláci, purtandu fiecare armoniile unui guvernamentu rusescu. De-asupra pláciloru turnului principalu se gasescu 24 ornamente proeminente, in stilulu vechiu rusescu. Turnurile din cele patru coltiuri, precum si turnulu principalu póta la vérfulu loru nisce vulturi cu aripele intinse. Fundulu este tapitiatu cu catifea rosia cu vulturi brodati in auru; de cele doue parti ale tonului se afla draperii de catifea rosia cu frangiuri de auru. Inaltimea Tronului va fi in totalu de optu metri. Tronulu va costá diece mii de ruble, fara a socoti draperiile.

Memorialulu Romaniloru Editiunea II. inavutita cu
 actele conferintei reprezentantiloru Natiunei romane (in
 cinci cole, cu totulu unu volumu de 15 cole) a esitu de
 su tipariu si se afla de vendiare la Librariile W. Krafft
 in Sibiu si „Aurora“ in Gherla — esemplariulu cu
 1 fl. 20 cr. si 5 cr. portpostalu.

Virtutea si Viciulu.

Doue dame imbetranite
 Un'a pocita cu-unu dinte,
 Alt'a vesela si 'nalta
 Forte bine imbracata,
 Intr'o duminica sera
 Pe-o canapea s'asiedia
 La episcopie, 'n gradina
 Fiindu lume mai puçina,
 Fara se me fi vediundu
 La spatelul loru siediendu
 Dupa nisce copacci
 Aprupe de-aste femei.
 Un'a 'ncepe se vorbesca
 Junet'a se povestisca —
 Dicuindu: eu candu aveam stare
 De doue-dieci ani feta mare
 De frumosa ce eram
 Cu multi flacai petreceam
 Pe la baluri, pe la nunti,
 Er' ver'a mai multu la munti,
 Unde-aveam proprietati
 La deatari si 'n alte parti;
 Num'atunci eu am semfitu
 In lume ca am traitu...
 De-atunci suntu doue-dieci ani
 De candu risipiati la bani,
 Er' acum'a candu me vediu
 In oglinda me-intristezu
 Suntu sbarcita si betrana
 Cu ochi-umflati ca o pruna.
 Perulu meu era albitu
 Dar' acum totu a peritu
 Unu dinte mi-a mai ramasu
 Si-acel'a 'mi da de nasu
 Si eu elu candu clevetescu
 Nasulu 'lu totu imboldescu;
 Buz-le-mi s'au ghemuitu
 Barb'a vedi cum s'a sgarcitu,
 Manele mi s'a 'ncordatu
 Ochi-mi s'a 'mpaingenatu,
 Peptulu totu mi s'a scurtatu.
 Spetele mi s'a umflatu,
 Urechile-mi sbarnaescu,
 Petiorele-mi dirdaescu
 Si-a 'nceputu a se umfla
 Me temu ca voiu reposa;
 Eu inse asiu mai dori
 In lume a mai traia
 Ca se me mai regulezu,
 Traiulu se mi-lu indreptezu.
 Doctorii me facu se crediu,
 Ca-o se me mai intramezu...
 Dar' eu me totu miru de tine
 Ca esei de-o virsta cu mine
 Si te tii asi de bine,
 Catu n'ar' crede ori si cine...

Co'a-lalta cu ochii-'n susu
 Ascultandu ce i s'a spusu
 I-i respunde prin oftatu:
 — Ei soru! n'ai ascultatu
 Sfatulu ce eu ti l'am datu!
 Tii minte candu am venitu
 Si-'n plapoma te-am gasitu,
 Lungita in patu tu stai
 De-obosita ce erai!
 Si-ti spuneam se-i parasesci
 Pe cati diceai ca-i iubesci,
 Ca o se te prapadesci
 Si 'n urma-o se te caesci?
 Er' tu me luai in risu

Si eu me porneamu pe plansu,
 Ca-ci te iubiám cu 'nfocare
 Ca pe-o amica mai mare
 Si voiam ca se te scapu
 De drumulu ce-ai apucatu
 Dar' tu habaru nu aveai
 Si-o duceai intr'unu alai!
 Tii minte candu ti-am gasitu
 Unu omu bunu se te maritu,
 Ca se potu inlaturá
 Pe cei ce te incungiuá,
 Si totu in risu mai luatu
 Pan' ce trista am plecatu;
 Si-acelu omu fiindu bogatu
 Alta feta a luatu...
 Tii minte multele bole
 Si-acea hido-a lingore
 Candu recise-si la Salcuti'a
 Mergendu noptea cu caruti'a
 Cu acei crai de baeti
 Cari unblau mai multu beti,
 Si 'n lume erai privita
 Ca femeia necinstita?...
 Tii minte candu ai caditu
 Si petiorulu ti l'ai ruptu,
 Candu Mitica te-a 'nsielatu
 Si inelulu ti-a luatu
 Er' tu fugindu dupa elu
 Ai caditu din delusielu
 Si trei luni ai statu in patu
 Pana candu te-ai vindecatu?
 Si de multu ce ai iubit
 Bolele te-au biruitu,
 Te-ai sbarcitu, te-ai matofitu
 Corpulu ti-ai odorogitu,
 De-ai ajunsu ca o stafie
 Singura de totu pustie,
 Si nimeni a te-ajuta
 Mai alesu in virsta n'a?
 — Mai tii minte tuta mea
 Candu lumea se gramadia,
 Er' tu nu ai fostu pofita
 Ca-ci treceai de necinstita,
 Si-apoi te-am vediutu machnita
 Ca ai fostu despretiuita!...
 Si-acum te mai miri de mine
 Ca me tienu asi de bine?
 Eu, soru catu am fostu feta
 Nu m'a atinsu nici odata
 Tinerii ce esu in cale
 Fetele ca se insiale,
 Ci totu bine m'am pastratu
 Pana ce m'am maritatu,
 Cu-unu barbatu ce-am nimeritu
 Ast'felu cum nici n'am ganditu,
 Am dus'o cu bine 'n pote
 Precum nici ca se mai pote
 Si adi am trei fi barbatu
 Si cate-si trei insurati,
 Cu femei bune cinstite
 Traindu tote liniseite
 Cu copii toti maruntiei
 Bucurandu-me si-en de ei.
 Am cinci fete maritate
 Dupa barbatu cum se cade
 Si 'n complecta fericire
 Purtandu-se cu iubire
 Au toti fete si baeti
 De-ti-e dragu ca se-i privesci
 Fetele in pensioe
 Baetii mergendu la scole.

Acum vedi-me pe mine
 Cata bucurie 'mi vine
 Candu fi vizitezu pe rindu
 Cum si ei din candu in candu.
 Ast'felu dar' cum me gasescu
 'Mi pare ca 'ntinerescu,
 Si me rogu lui Domnedieu
 Ca totu ast'felu se fiu eu...
 Acum credu ca scii mai bine
 De ce te mirai de mine
 Ca me tienu asi de bine
 Cum n'ar' crede ori si cine

Asia e ca paz'a buna
 Gonesce primejdi'a rea
 Si candu te pazesci de ciurma
 Esci de totu scapatu de ea?
 Femei'a cu minte scurta
 Si cu ore-care avere
 S'o totu sfatuesci e surda
 Ca-ci ea n'are prevedere.

Ref. 13 Dec. 1882. A. M.

Gacitura numerica.

De Mihail Marcu.

1	20	21	40	41	60	61	80	81	100
2	19	22	39	42	59	62	79	82	99
3	18	23	38	43	58	63	78	83	98
4	17	24	37	44	57	64	77	84	97
5	16	25	36	45	56	65	76	85	96
6	15	26	35	46	55	66	75	86	95
7	14	27	34	47	54	67	74	87	94
8	13	28	33	48	53	68	73	88	93
9	12	29	32	49	52	69	72	89	92
10	11	30	31	50	51	70	71	90	91

Terminulu pentru deslegare e 315 Martie a. c.

Inre gacitori se voru sortia carti, icone si alte obiecte de pretiu.

In patratulu acest'a numerii dela 1—100 asia trebeu asi-
 diati ca adaugandu-se ori din susu in jos, ori din stanga spre
 drepta [din josu in susu, sen din drepta spre stanga, totu un'a]
 se resulte 505. inse e de observatu, ca nu-i permisu se se folo-
 sesca de mai multe-ori ca adaugatoriu unulu si acel'asiu numeru.

Post'a Redactiunei.

Portretele a promise ca premiu se voru distribui pre rindu, —
 asi ca pana in 1 Augustu tote voru fi distribuite. Celea de pe tre-
 cutu se voru tramite in 1/13 Martie la toti noii abonanti, pre-
 cum si la abonantii vechi, cari le voru pofiti; pana atunci nu se
 potu tramite pentruca ne mai avendu nici unu esemplariu din
 portretulu Esc. S'ale Dlui Dr. Joanu Vancea, acel'a acum'a se
 gatescu din nou.

I. H. in L. Nu potemu respunde pe cale epistolara la ni-
 menea, decatu deca ni se tramite in pretiulu portului postalulu unu
 timbru postalulu de 5—10 cr. Alt'mintrea priminu cu placere totu
 soulu de operate si pre celea publicabile le publicamu in ace-
 la din diuariale nostre in cadrulu carui'a convine dupa cuprinsu
 si limbagiu.

Umbrei... in nrulu urmatoriu — celealalte pe rindu. Sa-
 lutari cordiali!

Primaver'a eta vine... Ba inca nu vine; si a d.-t'ale
 [cea scrisa] nu va veni nici odata.

Eta florea vietiei mele... Cum se usca inzadaru.
 L. P. in G. Ti dragu de „Amiculu“ nostru?... Nu-lu chinui
 dara cu ast'felu de secaturi rimate.

Frunzi'a 'n codru-a 'ngalbinitu... Lasá-te de versuitu,
 Ca-ci tu versuri de aceste Te faci numai de poveste!

Proprietariu, Redactoru respundietoriu si Editoru: **Niculae Fekete Negrutiu.**

Imprimari'a „Aurora“ p. A. Todoranu in Gherla..